

Zakleté Argentiérské údolí

Po roce, zase Velikonoce, 2016, tentokrát prodloužené o Velký Pátek a malý čtvrtek dovolené a razíme směr Chamonix. Složení stejné jako loni = Bosák, Aleš Farský a já, cíl stejný jako loni = pěkně zaseknout cepíny do nějaké hezké severky.

Ráno, po noci za volantem, nás čeká sprcha, čtvrtek krásně, pátek přeháňky

a vítr, sobota azuro a vítr ještě větší, v neděli fronta a šmytec....hlavně ten vítr nám rosničky doma úplně zatajily.

Rozhodujeme se pro rychlou variantu. Krásný večer na Montets, „chrupík“ tamtéž, ve 24 budík, Chamonix pod námi jak z letadla, a za „chvilí“ ve větru vyrážíme. Na severu tolik nefouká a je nádherně. Na lyžích jsme pod nástupem cesty (Couloir Couturier D-, na Aiguille Verte. 4122Hm) za chvilku, lyže na záda, cepíny

do rukou a razíme. Odtrhovka je delikátní, ale jde. Jak stoupáme, začíná se zatahovat ☹...ku.va, to mělo přijít až odpoledne..... dolézáme do 1/3, tam se stěna zužuje do žlabu s ledem, taháme lano, že se navážeme, když v tom začnou z vrchu posílat sníh, za chvíli jezdí sněhu tolik, že situace je jasná...jako vloni...dolů.

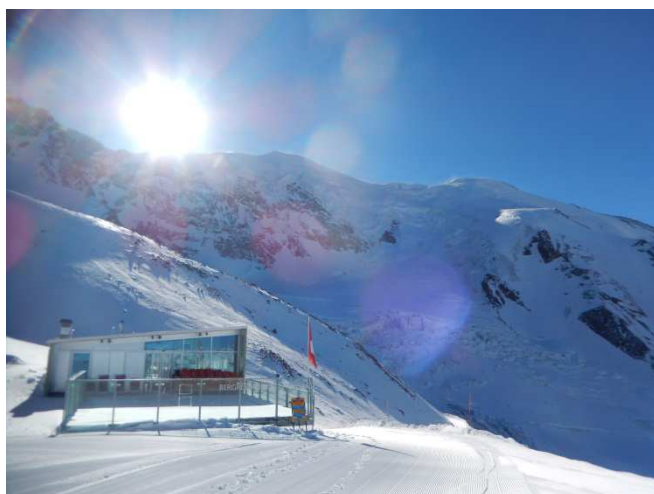

Lano jde i se sněhem do báglu a my těch 300metrů zase slézáme, u odtrhovky se projdeme celou šířkou žlabu, než najdeme jediné možné místo pro slezení a za rozbřesku jsme zpět na nástupu. Vracíme se zpět na zprvu neupravené a poté již luxusně upravené sjezdovky, které můžeme odpanit.

Dole u lanovky akorát začíná nový den a my jsme zralí do pelechu ☺.

OK, jen vítr, neděle a dál hnus. Nakonec se rozhodujeme pro variantu chalupa a zítra skialp, bo se potřebujeme vyspat, usušit..... Přejíždíme pod Weismies 4005m, odpoledne docházíme ve vichřici na Weismieshutte a večer tam již popijíme pivko.

Opět dům vůdců, předpověď na sobotu

ze sjezdovky a tušíc stopu, jdeme hore. Já i Aleš jsme tu již byli v létě, ale já před 10 lety, takže vzpomínky jsou matné.... Na pár metrů ve žlabu sundáváme lyže, ale zbytek jdeme pěkně na nich. Daleko za námi jde jeden týpek, jinak jsme na kopci sami.

V noci vítr mlátí okenicí jak o život, ale my v klidu spíme. Ráno vycházíme kolem osmé. Když docházíme k horní stanici, akorát začíná jezdit lanovka. Fouká minimálně, což je super. Uhýbáme

Paráda. Po nádherném ledovci a s luxusními výhledy na Valis. V sedle s Alešem necháváme lyže a valíme pěšky, Bosák si to dává na lyžích. Vrchol je.... krásný. Sjezd je nádherný.... Drobná vada na kráse je, že Bosák utrhl předek vázání, který mu drží je na dvou šroubcích, a ačkoli jede velmi opatrně, nevyvaruje se hromadě pádů a oprav. Přesto to dává bravurně.

S Alešem sjíždíme k chatě pro věci a valíme dolů, Jirka to dojíždí lanovkou. Naházíme věci do auta, věcu vaříme na louce někde v údolí. Jen se nám nechce věřit, že po tak nádherném dnu a večeru může přijít změna, ale přijde.

Teď už jen 12 hodin dom a v neděli ráno již mohu odpočívat v rodinném kruhu. SKOL JL